

ת"פ 57861/04/13 - מדינת ישראל נגד יצחק סלוקי, יעקב סלוקי כהן, שמואל סלוקי, אייל אורי סלוקי,

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 57861-04-13
19 אוקטובר 2014

לפני: כב' השופטת אורלי סלע - נשיאה

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד אייל נון

נגד

הנאשמים: 1. יצחק סלוקי, (ת.ז. - 042247650)
2. יעקב סלוקי כהן, (ת.ז. - 050436690)
3. שמואל סלוקי, (ת.ז. - 051254619)
4. אייל אורי סלוקי, (ת.ז. - 022769699)
ע"י ב"כ: עו"ד רות וקס סלוקי

החלטה

1. לפניי בקשה מקדמית שהגישו יצחק סלוקי, יעקב סלוקי, שמואל סלוקי ואייל סלוקי (להלן - הנאשמים), לבטל את כתב האישום שהוגש נגדם מחמת הגנה מן הצדק ושיהיו.
2. מדינת ישראל (להלן - המאשימה) מתנגדת לבקשה.

רקע עובדתי -

3. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום בגין העסקה שלא כדין, עבירה על סעיפים 2(ב)(3) ו- 2(ב)(4) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן - החוק) וסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
4. על פי האמור בכתב האישום, בביקורת שנערכה ביום **19.12.07** בחוות נטיעות המוחזקת ומופעלת על ידי שותפות בה שותפים הנאשמים, נמצא כי הנאשמים העסיקו 20 עובדים זרים מאריתריאה בניגוד לדין, ללא ביטוח רפואי ומבלי שהעמידו לרשותם מגורים הולמים.
5. ביום **6.5.13** הוגש כתב האישום מושא הבקשה.

עמוד 1

טענות הנאשמים בתמצית -

6. יש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק וזאת בשל מחדלים בהתנהלות המאשימה ובחקירה.
7. הנאשמים 2-4 אינם קשורים בשותפות המחזיקה את החווה והם אינם מודעים ואינם עוסקים בפעילות החקלאית בחווה, ורק מטעם זה יש לבטל את כתב האישום נגדם.
8. הנאשם 1, יצחק סלוקי (להלן - הנאשם) הינו אדם מבוגר, בן 70, הסובל מנכות ברגליו.
9. בעקבות פנייה מגורמים במשרד החקלאות לנאשם בשלהי שנת 2007, לקלוט כ- 40 עובדים אריתראים ודרפורים לצרכי עבודה, קלט הנאשם עשרות עובדים להעסקה בחווה.
10. החלטת הנאשם לקבל את העובדים נעשתה בלית ברירה, כטובה אישית, ולאחר שהבהיר כי מדובר בהתראה קצרה מדי לקראת קליטת העובדים ויקשה עליו להיערך לכך.
11. הביקורת בעקבותיה הוגש כתב האישום, נעשתה בעיצומה של היערכות להתאמת תשתיות בחווה למגוריהם של עשרות פועלים זרים. לו הביקורת במשק הייתה נערכת לפני קליטת העובדים או לאחר סיום היערכות כאמור, אזי ברי כי לא היו נמצאים ליקויים. כראיה לכך - ניתן לראות בעובדה שרק 9 עובדים מתוך עשרות העובדים שעבדו במשק, היו מחוסרי ביטוח רפואי.
12. בחקירתו של בנו של הנאשם - רן סלוקי, החליטה המאשימה כי היא תבצע ביקורת חוזרת ביום 7.1.08 על מנת לבחון הסדרת הליקויים, אלא שביקורת זו לא נערכה כלל וזאת על אף שמספר ימים לאחר מועד הביקורת מושא ההחלטה, תוקנו כל הליקויים.
13. לאורך כל 50 שנות עבודה בחווה, אף אחד מהנאשמים לא עבר עבירות קודמות על חוק עובדים זרים.
14. על אף שמדובר באישום פלילי ולמרות שחומר הראיות לא הספיק לאישום פלילי, איש מהנאשמים, פרט לנאשם אשר נחקר לאחר כשנתיים ממועד הביקורת, לא נחקר ו/או זומן לחקירה, וזאת בניגוד לסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1992 (להלן - ה"חוסד"פ).
15. השותפות אשר מחזיקה בחווה ולא הנאשמים עצמם, היא מעסיקתם של העובדים מושא כתב האישום.
16. כתב האישום הוגש בשיהוי. מחומר החקירה עולה כי כל פעולות החקירה נעשו בחודש דצמבר 2007,

וזאת להוציא את חקירת הנאשם מיום 1.7.09 וקבלת תעודת עובד ציבור, כאשר כתב האישום הוגש רק בחודש מאי 2013.

17. יש להורות על ביטול כתב האישום גם מאחר והעבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום הינן עבירות מנהליות, אשר בהתאם לסעיף 15 לחוק העבירות המנהליות, התשמ"ו-1985 (להלן חוק העבירות המנהליות) ולהנחיות המאשימה מיום 18.1.2012 שהתייחסה להנחיה 5.2.3 להנחיות היועמ"ש - נוהל הנחיות להפעלת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ו-1985, דרך המלך לאכיפת עבירות אלה היא באמצעות נקיטת הליך מנהלי, כאשר הגשת כתב אישום יזום הוא בבחינת חריג לכלל.

18. הנאשמים לא עברו עבירות מנהליות מאותו סוג ולא הוטלו עליהם קנסות מנהליים בגין עבירות מסוג זה. כמו כן, העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום מושא החלטה אינן עבירות קשות במיוחד המצדיקות החמרה עם הנאשמים עד לכדי הגשת כתב אישום יזום. בנוסף יש לשקול "שיקולים לקולא" בהגשת כתב האישום, מצב בו כתב האישום הוגש בשיהוי ניכר כפי שנטען לעיל.

19. על פי ההלכה הפסוקה, יש לאפשר למי שעבר עבירה מנהלית לשאת בעונש המתאים מבלי ששמו יוכתם כתוצאה מאישום פלילי והחלטה על הגשת כתב אישום יזום תעשה על ידי התובע בכובד ראש, תוך בחינת כלל נסיבות המקרה.

20. בנסיבות העניין לא היה מקום להגיש כתב אישום יזום ומשום כך יש לבטל את כתב האישום ולכל הפחות לנקוט כנגד הנאשמים במסגרת הליך מנהלי באמצעות קנסות מנהליים.

טענות המאשימה בתמצית -

21. אמת המידה לתחולת דוקטרינת ההגנה מן הצדק המעוגנת בסעיף 149(10) לחסד"פ תעשה במקרים של התנהגות בלתי נסבלת של הרשות, כאשר אין תחושת הצדק האוניברסלית יכולה לעמוד מנגד באפס מעשה. טענה זו תתקבל במקרים נדירים ביותר ואין להעלותה כדבר שבשגרה.

המקרה מושא החלטה אינו נופל בגדר המקרים בהם יש לקבל כתב אישום בגין טענה של הגנה מן הצדק.

22. טענת הנאשמים כי יש למחוק את הנאשמים 2-4 בנימוק כי אלה לא היו מעורבים בפועל בשותפות ובעבודה שנעשתה בחווה, נטולת בסיס משפטי, הואיל ובמועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות מושא כתב האישום, הם היו חלק מהשותפות וכעולה מהמסמכים המצורפים לתגובת המאשימה, מדובר בשותפות בלתי מוגבלת, אשר אינה מהווה אישיות משפטית נפרדת וממילא כל אחד מחבריה חייבים ביחד ולחוד

23. הנאשמים כולם ייפו את כוחו של רן סלוקי לייצגם כפרטים בשותפות שהם מודעים לכך שעומדות נגדן טענות שבבסיסן עבירות לפי החוק.

24. הנאשמים לא עשו מאומה למניעת ההעסקה שלא כדין של העובדים הזרים וזאת כאשר הם ידעו או שהיה עליהם לדעת על העסקה שלא כדין על ידם ו/או באמצעות השותפות או תאגיד בבעלותם ולפיכך ובהתאם לפסיקה, יש לראות בהם כמי ש"עצמו עיניים" וכאחראים לביצוע העבירות וכן כבעלי אחריות פלילית בהתאם לסעיף 5 לחוק.

25. אין גם לקבל את טענת הנאשמים כי יש לבטל את כתב האישום מהסיבה לפיה הנאשמים לא נחקרו על העבירות מושא כתב האישום, וזאת נוכח קיומו של ייפוי הכוח כאמור, לטובת רן סלוקי, עליו חתם כל אחד מהנאשמים, אשר מטרתו הייתה לייעל את החקירה ולתת מענה ענייני לחוקי התמ"ת על ידי בעל הידע בדבר העסקת העובדים הזרים.

קיומו של ייפוי הכוח לרן סלוקי מטיל השתק על הנאשמים מלטעון טענה בדבר אי חקירתם. כמו כן, הנאשמים היו מיוצגים בעת ביצוע החקירה והדרישה על ידי עורכת דין מטעמם, שבאותה העת דווקא מצאה לנכון להדגיש מעורבותם של כל פרטי השותפות.

26. לפי הפסיקה, מקום בו מיוחסת לתאגיד עבירה כלשהיא, קמה חזקה לפיה הפר נושא המשרה בתאגיד את החובות המפורטות בסעיף 5(א) לחוק והנטל להוכיח כי נושא המשרה לא הפר את החובות מוטלת על הנאשם. על אף הפסיקה הרחבה אליה הפנו הנאשמים, בבקשתם, בעניין החשיבות שבחקירת חשוד טרם הגשת כתב אישום נגדו, לא ניתן לסווג את מחדל של אי חקירת נושא המשרה, ככזה המקים הגנה מן הצדק המצדיקה ביטול כתב אישום. כמו כן, רק במקרה אחד בפסיקה אשר התנהל בפני בית המשפט השלום בתל אביב, אי חקירת נאשם הביאה לכדי ביטול כתב האישום. בכל שאר המקרים, בית המשפט לקח בחשבון את עובדת אי חקירת נאשם טרם הגשת כתב אישום נגדו במהלך שקילת הראיות שהובאו על ידי הצדדים.

27. אין הנאשמים יכולים להבנות מהטענה לפיה לא נערכה ביקורת חוזרת לאחר הביקורת מושא כתב האישום. ממצאי הביקורת החוזרת, גם לו היתה נערכת, אין להם דבר או חצי דבר עם הליקויים שנתגלו ביום הביקורת מושא כתב האישום שעומדים בצורה עצמאית ומבססים את כתב האישום. המנעות המפקחים מלבצע ביקורת חוזרת, אין בה כדי לאיין את ממצאי הביקורת שארעה בפועל ואין בה כדי לבטל רטרואקטיבית את אותן עבירות שכבר נעברו.

28. בקשת הנאשמים כי בית הדין יורה על המרת כתב האישום בהטלת קנס מנהלי אינה נמצאת בתחום

סמכותו של בית הדין, אלא בסמכותו של בית המשפט העליון בכובעו כבית הדין הגבוה לצדק.

29. סעיף 15 לחוק העבירות המנהליות מסמיך את התובע, בנסיבות המצדיקות זאת ומטעמים מיוחדים שיירשמו, להגיש כתב אישום יזום מבלי להטיל קנס מנהלי.

נוכח הראיות המצויות בתיק, ובכלל זה התמונות ממגורי העובדים הזרים והעדויות בתיק, העבירות מושא כתב האישום הינן עבירות חמורות מאוד שאין להקל בהן ראש ולפיכך, דין טענות הנאשמים שיש לבחור בהליך מנהלי של הטלת קנסות לאכיפתן חלף הגשת כתב אישום יזום - להידחות.

הפסיקה קבעה כי לתביעה שיקול דעת רחב בהחלטותיה בדבר העמדה לדין של נאשמים והתערבות בית הדין בהחלטת התביעה תיעשה רק במקרים בהם שיקול הדעת של התביעה לוקה בחוסר סבירות קיצוני. בעניינו - החלטת המאשימה בדבר הגשת כתב אישום עומדת במבחן הסבירות.

הנימוקים שהביאו את המאשימה להחלטה להגיש כתב אישום נרשמו, ועם פניית הנאשמים, הובאו נימוקים אלה לידיעת הנאשמים.

ההחלטה על הגשת כתב אישום נסמכת, בין היתר, על בחינת חומר הראיות ולאחר שהמאשימה סברה שיש בחומר החקירה אפשרות סבירה להרשעה.

רשימת השיקולים שמובאים בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה מהווה רשימה בלתי ממצה.

30. תקפות ההתיישנות בגין עבירות מנהליות הינה חמש שנים בהתאם להוראות סעיף 9 לחסד"פ ומרוץ ההתיישנות בעבירות מסוג זה נמנה החל ממועד פעולת החקירה האחרונה, מועד הטלת הקנס, מועד הגשת הבקשה להשפט או מועד קבלת הבקשה להשפט, לפי המאוחר.

בנסיבות המקרה דנן, פעולת החקירה נמשכו לפחות עד תאריך **19.9.10** ויפוי הכוח ומכתבה של באת כוח הנאשמים, עו"ד וקס-סלוקי, למפקח בנוגע לשותפות הוצא ביום **13.1.10**. לפיכך, כתב האישום הוגש במהלך תקופת ההתיישנות.

31. העיכוב שחל בניהול התיק מאז הגשת כתב האישום רובץ לפתחם של הנאשמים, אשר הגישו בקשות חוזרות ונשנות לדחיית מועד דיון.

32. אין באמתחתם של הנאשמים טענות של ממש כי העיכוב בהגשת כתב האישום גרם להם נזק ראייתי או

אחר או שנבצר מהם להתגונן כראוי כתוצאה מהשיהוי הנטען.

דין והכרעה -

33. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה שאין מקום, בשלב מקדמי זה, להורות על ביטול כתב האשום וכי דין הטענות המקדמיות להידחות, וזאת כמפורט להלן -

34. הוראות סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מעגנת את הטענות המקדמיות אותן רשאי נאשם לטעון ובין היתר -

"(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

במסגרת סעיף זה נטענת טענת הגנה מן הצדק שהוכרה בפסיקה והמאפשרת לבית הדין לבטל כתב אישום כאשר הגשתו או בירורו אינם עולים בקנה אחד עם קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן.

אמת המידה לתחולת דוקטרינת הגנה מן הצדק הותוותה במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ** (פורסם בבנו, 31.03.2005). שם קבע בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי -

א. **בשלב הראשון** על בית המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו;

ב. **בשלב השני** על בית המשפט לבחון האם בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות;

ג. **בשלב השלישי**, מששוכנע בית המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב האישום.

בית המשפט העליון הדגיש כי - "מצב דברים כזה אינו צפוי להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר". **בפרשת טגר** חזר וקבע בית המשפט העליון כי טענת הגנה מן הצדק היתה ונותרה טענה שיש לקבלה במקרים חריגים בלבד [ע"פ 3672/05 **טגר בע"מ נ' מדינת ישראל**, (פורסם בבנו, 21.10.07)].

פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי בפרשת הום סנטר [ע"פ 14/07 **מדינת ישראל נ' הום סנטר**, (פורסם בנבו, מיום 22.11.07)] ובפרשת עלי עלייאן [ע"פ 25249-05-10 **מדינת ישראל נ' עלי עלייאן**, (פורסם בנבו, מיום 7.3.11)] שם נפסק -

"טענת הגנה מן הצדק הינה טענה קיצונית המתאימה למקרים מיוחדים בהם עצם קיומו של ההליך הפלילי כרוך בעיוות דין ופגיעה בתחושת הצדק עד כדי הצדקה לביטולו של כתב האישום בלי לדון בו לגופו. מעצם טיבם של דברים, קשת המקרים בהם ניתן לשקול קבלת טענת הגנה מן הצדק מוגבלת והיא תחול במצבים בהם עצם קיומו של ההליך פוגע בזכויותיו הבסיסיות של הנאשם להליך תקין".

35. במקרה מושא ההחלטה - לא מצאתי כי בנסיבות האמורות של הגשת כתב האישום היתה התנהגות שערווייתית או בלתי נסבלת של הרשות אשר עולה כדי פגיעה בזכויות מהותיות או דיוניות של הנאשמים או ביכולתם להתגונן כראוי בפני כתב האישום.

אין חולק כי במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות מושא כתב האישום, הנאשמים 4-2 היו שותפים בשותפות אשר בבעלותה חוות הנטיעות בה נערכה הביקורת בעקבותיה הוגש כתב האישום. לפיכך, הרי שכל אחד מהשותפים חייב, ביחד ולחוד, בחובות השותפות.

באשר לטענת הנאשמים 4-2 כי הם לא זומנו לחקירה טרם המאשימה החליטה להגיש את כתב האישום נגדם - אין מקרה זה מצדיק החלה של דוקטרינת הגנה מן הצדק. **ראשית** - מנספח א' לתגובת המאשימה עולה, לכאורה, כי ביום **30.4.06** הנאשמים ייפוי את כוחו של רן סלוקי, בנו של הנאשם, לטפל עבורם בכל נושא העובדים הזרים מול המאשימה, בזו הלשון: "הירנו מייפוי את כוחו של רן סלוקי ת.ז. 33224155 לבצע עבורנו כל פעולה במשרד התעשייה והמסחר שקשורה לפעילות עובדים רזים". בהתאם לכך, אין הנאשמים יכולים לאחוז בשני צידי החבל ולטעון מחד כי הם לא נחקרו בעניינם טרם הגשת כתב האישום, כאשר מאידך - הם מסרו ייפוי כוח למי שמסר גרסה בנושא למאשימה במסגרת חקירה. **שנית** - גם אם הנאשמים 4-2 לא נחקרו טרם הגשת כתב האישום, אין הדבר מונע מהם להעלות גרסה מלאה וסדורה לפני בית הדין בהליך המתנהל.

אציין כי הרשות החוקרת אינה מחוייבת לאסוף ולהציג את כל הראיות הקיימות במקרה פלוני. הראיות הצריכות להליך הפלילי הן אלו המספיקות לשם הרשעה. לפיכך, אם טענת הנאשמים 4-2 אודות אי הזמנתם לחקירה נכונות, נפקותן תהא בשלב ההוכחות [ר' - דוקטרינת הנזק הראייתי בפרשת בורוביץ לעיל וכן בע"פ 5386/06 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.5.06)]. ברי, כי בשלב זה של ההליך אין להדרש לטענות אלה.

36. אין אף לקבל את טענת ה**שיהוי** שמעלים הנאשמים בנסיבות העניין. אכן, הביקורת של נציגי המאשימה בעקבותיה הוגש כתב האישום ארעה ביום **19.12.07** כאשר כתב האישום בגינה הוגש רק ביום **6.5.13**, למעלה מחמש שנים לאחר מועד ביצוע הביקורת. יחד עם זאת, על אף שכתב האישום

הוגש זמן רב לאחר מועד ביצוע העבירה, אין באיחור בהגשתו כשלעצמו, כדי להביא לכדי התנהגות בלתי נסבלת של הרשות אשר מצדיקה ביטול כתב האישום מכוח טענת הגנה מן הצדק. טענת השיהוי תהא רלוונטית ויכולה להילקח בחשבון במסגרת המשפט לגופו ובמיוחד לעניין קציבת העונש ככל ותהיה הרשעה, ואין בה כדי להצדיק את ביטול כתב האישום על הסף וטרם בירורו.

37. באשר לטענת הנאשמים בדבר הגשת כתב אישום יזום חלף הליך מנהלי - גם טענה זו דינה להדחות.

ראשית, אין זאת מסמכותו של בית הדין להורות על המרתו של כתב האישום בהליך מנהלי ועל כן בקשת הנאשמות בעניין זה נדחית.

שנית - לא מצאתי כי התקיימו התנאים הנדרשים בפסיקה להתערבות בשיקול דעתו של התובע.

אכן, חוק העבירות המנהליות מסדיר הטלת קנס מנהלי על פני הליכים פליליים בעבירות המנויות בתוספת, זאת על מנת ליצור מסגרת אכיפה חלופית להליך הפלילי ולהבטיח הליך מהיר ויעיל ביחס לעבירות קלות יחסית מבלי להכתים את מבצען בכתם של עבירה פלילית [להרחבה על תכליתו של חוק העבירות המנהליות ראו: הצעת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ה - 1985, ה"ח 1708, עמ' 59-60 וכן בג"ץ 2126/99 דה האס נ' עיריית תל אביב יפו, פ"ד נד(1) 468].

יחד עם זאת, העובדה שעבירה נקבעה כעבירה מנהלית אינה גורעת מסמכותו של התובע להגיש כתב אישום בגינה, וזאת בהתאם להוראות סעיף 15 לחוק העבירות המנהליות הקובע - "קביעת עבירה כעבירה מנהלית אין בה כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש בשלה כתב אישום, כאשר הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת מטעמים שיירשמו, ובלבד שטרם נמסרה הודעה על הטלת הקנס; סעיף זה אינו גורע מסמכותו של תובע להגיש כתב אישום אם ביקש מקבל ההודעה להישפט על העבירה".

מעיון בסעיף 3 להנחיות המאשימה מיום 18.1.12 אשר מתייחסות להנחיה 5.2.3 של היועץ המשפטי לממשלה בדבר נוהל והנחיות להפעלת חוק העבירות המנהליות, התשמ"ו - 1985, אליהן מפנים הנאשמים בבקשתם - הגם שדרך המלך לאכיפת עבירות העסקת עובדים זרים הנה הטלת קנס מנהלי, אין בכך כדי להקנות "זכות" לעובר העבירה כי יוטל עליו קנס מנהלי ולא יוגש כתב אישום.

עוד עולה מעיון בהנחיות, כי נקבעו קריטריונים לנקיטת הליך פלילי יזום במקום קנס מנהלי בעבירות לפי חוק עובדים זרים, אלא שבהתאם לסעיף 5 להנחיות - מדובר ברשימה "**בלתי ממצה**" (כך לפי לשון הסעיף). ללמדך - ההחלטה להגיש כתב אישום יזום, מבלי שננקטו הליכים מנהליים קודם לכן, מסורה לשיקול דעתו של התובע.

המאשימה הסבירה בתגובתה כי היא בחרה להגיש כתב אישום יזום ולא להטיל קנס מנהלי משיקולים הנוגעים בחומרת

העבירות והיקפן. בהחלטתה זו התבססה המאשימה על הראיות המצויות בתיק, ביניהן תמונות ממגורי העובדים הזרים ועדויות שנגבו בתיק. לטענת המאשימה, ההחלטה נעשתה בהתאם להנחיות היועץ המשפטי לממשלה המקנות לתובע את האפשרות, במקרים מסוימים, לנקוט בהגשת כתב אישום יזום.

הנאשמים גם אינם יכולים להבנות מהטענה לפיה האישומים המתוארים בכתב האישום אינם מתארים עבירות קשות במיוחד המצדיקות הגשת כתב אישום יזום. בעניינינו - מדובר בעבירות של העסקת עובדים זרים שלא כדין, ללא ביטוח רפואי ומבלי שהעמידו לרשותם מגורים הולמים. לא אחת פסק בית הדין הארצי לעבודה כי מדובר בעבירה חמורה, ובלשונו - "לחובתו של המשיב עלינו לציין כי מדובר בעבירה חמורה, במיוחד כאשר העסקת עובדים זרים ללא היתר וללא הפיקוח של החוק ומשרד העבודה והרווחה המבטיח להם תנאי עבודה הוגנים, פוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הצריכים להתחרות בשוק העבודה עם "עבודה זולה". אנו מצוים מכוח עקרונות הדמוקרטיה של מדינת ישראל ומורשת ישראל להעניק יחס הוגן לזר לפיכך, אין להטיל קנס סמלי או נמוך על המעסיק פועלים זרים ללא היתר מבלי שקיימים נימוקים מיוחדים" [ע"פ 1001/01 מדינת ישראל נ' נפתלי ניסים (פורסם בנבו, 17.6.2002)].

משאין חולק כי מדובר בעבירות שבית הדין מתייחס אליהן בחומרה רבה, לא מצאתי כי יש מקום להורות על מחיקת כתב האישום והתערבות בשיקול דעתו של התובע.

זאת ועוד - בית הדין אינו מחליף את שיקול דעתו בשיקול דעת התובע [ר' בג"ץ 6271/96 ידידיה בארי נ' היועמ"ש, פ"ד (4) 425] והביקורת השיפוטית על החלטות התובע תהיה "במשקפי הביקורת השיפוטית המנהלית הדורשים כי ההחלטה תהא סבירה ומידתית" [(בג"צ 5817/08 בסאם עראמין נ' היועץ המשפטי לממשלה, (פורסם בנבו, 10.7.11)].

יפים לענייננו דבריו של בית הדין הארצי לעניין הביקורת השיפוטית על ההחלטה להגיש כתב אישום יזום - "בחינת החלטת היועץ המשפטי לממשלה נעשית איפוא בהתאם למדיניות האכיפה של הרשות וצריכה לעמוד בכללים שהותוו לעיל, דהיינו שתהא סבירה, מבוססת על שיקולים ענייניים, תקיים קשר רציונלי עם תכלית החוק ושלא תהא בה אפליה. סטייה מכללים אלו עלולה להצדיק את פסילת המעשה. (ראו: ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק מהדורה שניה, נבו עמ' 317)".

עוד נקבע כי במקרים בהם החלטת היועץ המשפטי לממשלה מושא הביקורת הינה העמדה לדין - דרך המלך הינה בטענת ה"הגנה מן הצדק", בפני הערכאה הדנה באישום ולא בהליך של תקיפה מנהלית. דרך זו שמורה למקרים נדירים ויוצאי דופן:

"במישור המעשי יש להבחין בין החלטה "שגויה" של היועץ המשפטי להגיש כתב אישום לבין החלטתו ה"שגויה" להימנע מלהגיש כתב אישום. עניינינו הוא רק בהחלטות מן הסוג השני. אמנם, גם החלטה מן הסוג הראשון אינה חסינה מפני ביקורתו השיפוטית הישירה של בית המשפט הגבוה לצדק (בג"צ 6781/96 אולמרט, ח"כ נ' היועץ המשפטי

לממשלה, [פורסם בנבו] בעמ' 806), ואם הונחה לפניו תשתית מספקת לטענה כי בנסיבות העניין מנוע היועץ המשפטי מלהגיש כתב אישום, עשוי בית משפט זה להתערב בהחלטה (בג"ץ 1563/96 כץ עו"ד נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (להלן - פרשת כץ), בעמ' 544)), אך דין זה יפה למקרים נדירים ויוצאי דופן, בעוד שתרופתו הרגילה של נאשם הטוען כי הועמד לדין עקב החלטה בלתי סבירה של היועץ המשפטי היא בטענת "הגנה מן הצדק", שהמסגרת המתאימה לבירור הוא ההליך הפלילי גופו... (בג"צ 5675/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד נ"ט (1) 199, 209).

בעניינינו לא מצאתי, כאמור, כי ההחלטה להגיש כתב אישום יזום כנגד הנאשמים לוקה בחוסר מידתיות או שאינה סבירה.

38. סוף דבר - הבקשה על כל רכיביה, נדחית.

39. נקבע להקראה ליום **13.11.14** שעה **10:30**.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ה, (19 אוקטובר 2014), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.